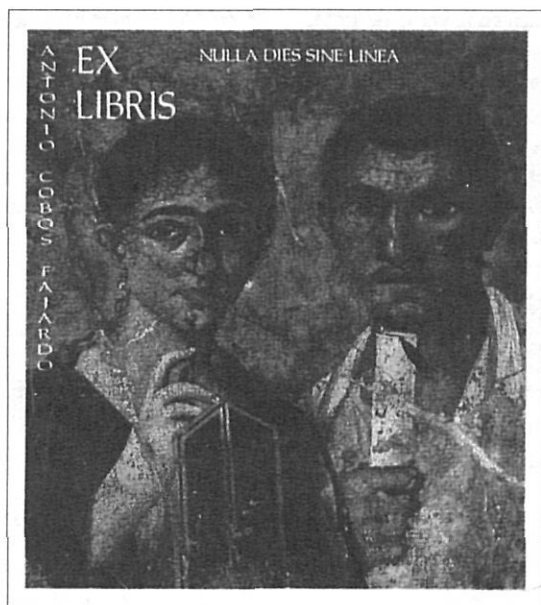

MARQUES DE BIBLIOTECA

—Què? Com em veus?

—Estàs preciosa! Com sempre. Veig que al final t'has decidit per la túnica vermella.

—I el pentinat? Aquests rínxols no m'acaben de fer el pes.

—Però si et queden la mar de bé...

—Ja voldria haver acabat. Això d'haver de posar em posa molt nerviosa. I mira l'hora que és i el pintor encara no ha arribat.

—Oh, ja saps que Semproni és el pintor més sol·licitat de tot Pompeia. Se li acumula la feina. Ahir em va dir que potser tardaria una mica, perquè havia d'acabar un quadre a casa dels Viti. Però, calla, aquí el tens. Bon dia, Semproni.

—Bon dia, Marc. Bon dia, Clàudia. Que tots els déus us afavoreixin i que Mercuri vetlli per la vostra fleca. Què? Ja esteu llestos?

—Quan tu vulguis.

—Entesos, doncs. Poseu-vos aquí davant. molt bé, una mica més a prop. Així.

Clàudia, posa't una mica més endavant, tapant una mica e n

Marc. Perfecte! No, no. Em falta alguna cosa, massa rígid tot plegat. No sé..., sí, ja ho tinc: les mans! Heu de prendre alguna cosa amb les mans, això donarà vida al quadre: una copa, una gerra..., alguna cosa que parli de vosaltres.

—I si Marc agafa un paper? L'encanta llegir. I jo escric sempre que puc. Justament, acabava de deixar les tauletes de cera sobre la taula: hi ha un parell de versos que no acabaven d'agradar-me. Si vols les prenc.

—Ja veig que seguïu el precepte de Ciceró: «Cap dia sense una línia». Em sembla una gran idea. Marc, toca't la barbeta amb el rotlle; et fa més interessant. Això. I tu, no deïes que estaves escrivint? Acosta't el punxó al llavi, com si busquessis aquell vers que se t'escapa... Així, perfecte. Sortirà un retrat magnífic, i amb aquests ullassos que teniu, tothom qui us miri quedarà bocabadat davant vostre, atrapat en els vostres ulls, esclau de la vostra mirada...

—Au, va! Calla, calla. Com si ningú no tingués res millor a fer que parar-se a mirar un flequer i la seva dona...

ANTONI COBOS
Professor de llatí